

**BRAD
THOR**

**MRÁVNÍ
KODEX**

Mravní kodex

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Brad Thor
Mravní kodex – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MRAVNÍ KODEX

Brad Thor

**CPress
Brno
2018**

*Pro mou výjimečnou literární agentku Heide Langeovou.
Byla to jízda! Děkuji za každou skvostnou vteřinu.*

„Když už musíš porušit zákon, udělej to, abys získal moc.“
Julius Caesar

PROLOG

WASHINGTON, D.C.

Když prosáкло na povrch, že do vojenské nemocnice v Bethesdě přijali na pozorování prezidenta, nastala panika. Pokud nebyl před viděním v bezpečí ani prezident Spojených států, pak nebylo záchrany pro nikoho.

Scot Harvath se vyhnul autu před sebou a přejel křižovatku, ještě než na semaforu naskočila červená. Doprava houstla. Zvěsti o karanténě hnaly lidi do obchodů, aby si nadělali zásoby.

„Tohle nemusíme dělat,“ prohlásila žena sedící vedle něj.

Chtěla tím říct, že *on* to nemusí dělat. Mohl taky odjet. Nemusel zůstat v D.C.

„Už jsem mluvil s Jonem a jeho ženou,“ odpověděl. „Tam budeš v bezpečí.“

„A co ty?“

„Budu v pořádku. Přijedu za tebou, hned jak to půjde.“

Lhal. Byla to lež z druhu milosrdných, která jí měla ulehčit, ale i tak to byla lež. Začínalo se mluvit o rušení letecké přepravy. Proto ji odtud potřeboval dostat ještě dnes večer.

„Co když si děláme přehnané obavy?“ zeptala se.

„Neděláme.“

Lara věděla, že má Scot pravdu. Viděla ty předpovědi. Údaje i pro „nejlepší případ“ byly devastující. Na města to dopadne nejhůř. Nemocnice byly nabitě už teď a čelily nájezdům jinak zdravých lidí, kteří sami sebe přesvědčili, že vykazují jeden nebo více symptomů. Začínalo být prakticky nemožné, aby se lékaři dostali ke skutečným naléhavým případům třeba s infarktem nebo akutním astmatickým záchvatem. A to byl teprve začátek.

Města, městečka i vesnice od pobřeží k pobřeží se ze všech sil snažily vymyslet, jak budou dál poskytovat aspoň základní služby, natož aby měly vyřešeno, co udělají s narůstajícím počtem těl, jestli počet obětí dosáhne být jen poloviny toho, co se předpovídalo. Jedním slovem to bylo *nemožné*.

Záchranářů bude čím dál méně, protože sami podlehnou viru nebo zůstanou doma, aby ochránili vlastní rodiny. Nouzové telefonní linky se co nevidět zhroutlí. Po nich budou na řadě zařízení pro úpravu pitné vody a elektrárny. Tou dobou už bude dávno přerušen provoz nemocnic, lékáren i obchodů s potravinami – většina z nich bude vypleněná a vypálená. Zavládne chaos a anarchie.

Jedinými, kdo budou moci doufat v záchranu, budou ti, kdo vyvinou určitou duchaplnost a důkladně se připraví předem. Ale ani pro ně neexistovala žádná záruka. Vození se v patách Smrti a jejího plavého koně, to byla další síla, která se nepochybně ukáže být stejně ničivá – hyeny, které se rozhodnou chaosu využít.

Náhle se zpoza rohu vynořila dvě modrobílá SUV ministerstva vnitřní bezpečnosti a v záři světel a kvílení sirén si to hnala přímo na ně.

Harvath vši silou strhl volant doprava, aby se jim vyhnul. Přesto chybělo sotva pár centimetrů od srážky, než se vozidla vmáčkla do jejich pruhu.

Lara se v sedadle otočila za ujíždějícími vozy. „Ježíši!“ zvolala. „Viděls to? Málem do nás narazili.“

Chaos oficiálně začal.

Než stihl odpovědět, rozezvonil se mu mobil. „Dobře,“ konstatoval, když si vyslechl hlas na druhém konci. „Jste tam za deset minut.“

Zavěsil, tvrdě šlápl na plyn a oznámil: „Letadlo právě přistálo. Až tam dorazíme, bude všechno připravené.“

Jak se blížili k prostoru Reaganova mezinárodního letiště vyhrazenému pro soukromé lety, nořili se do moře limuzín a černých Town Carů. Harvath nebyl jediný, kdo věděl, co ho čeká. Kdo mohl zmizet, mizel právě teď.

Nechtěl se motat na parkovišti, a tak zastavil u kraje vozovky nedaleko vstupu a vyskočil, aby Laře vyndal zavazadlo.

Otevřel zadní dveře Tahoe, zastrčil klíč do jedné ze zásuvek systému TruckVault a otevřel ji.

„Mám už služební zbraň,“ oznámila Lara. „A k tomu doklady a náhradní municí.“

Vždycky byla ozbrojená. Věděl to. Vyndal ze zásuvky malý kufřík Pelican s tvrdými stěnami a podal jí ho. „Jen pro případ,“ poznamenal.

Lara otevřela přezky a zvedla víko kufříku. „Satelitní telefon?“ zvedla obočí.

Harvath přikývl. „Když začne být zle, mobilní síť dlouho nevydrží.“

„A bude mi tam mobil vůbec fungovat?“

„Jak opustíš Anchorage, můžeš ho klidně vypnout, než dorazíš do domu. Není tam mobilní síť, ale z domu můžeš volat přes wifi.“

Sundal kryt baterie a ukázal jí, kam nalepil číslo satelitního telefonu, který měl sám uložený v pohotovostním zavazadle. Kdyby všechno ostatní selhalo, satelitní telefony jim poslouží jako záložní řešení.

Zabouchl kufr Tahoe, vzal její tašku a spolu se vydali do budovy Signature Flight Support. Uvnitř panoval zmatek.

Naráželi tu do sebe bohaté rodiny s manažery velkých firem, aby urychlili odlet svých letadel. Válely se tu hory zavazadel a vzduchem létala hejna destinací – Jackson Hole, Eleuthera, Kostarika, Kauai – pravděpodobně druhých a třetích rodinných sídel, u nichž lidé doufali, že tam budou v bezpečí.

Objevil se jejich kopilot, chopil se Lařiny tašky i kufříku a už je odváděl k letadlu.

Harvath netoužil po dlouhém loučení. Přál si ji vidět co nejdřív ve vzduchu.

Ovinul kolem ní paže a políbil ji. Bylo to zvláště nezáužaté, vzdálené. V duchu už byl z letiště dávno pryč. Věnoval se důležitému úkolu, který ho teď čekal.

„Pořád ještě není pozdě,“ řekla.

Ale bylo, a ona to věděla.

„Musíš jít,“ odpověděl, přerušil jejich objetí a ještě jednou ji políbil.

„Zamávej mi do letadla.“

Na rozjezdové dráze byl příliš velký hluk, než aby slyšel zvonění, ucítil však, jak mu mobil vibruje v kapse. Vytáhl ho a přečetl si zprávu. Teď už opravdu musel jít.

„Nemůžu,“ řekl a políbil ji ještě jednou, naposledy. „Dej mi vědět, až budeš na místě.“

S tím se otočil a odkráčel zpátky do budovy.

* * *

Jakmile se ocitl uvnitř, zavolal na číslo, ze kterého poslední zpráva přišla. „Jsi si tím naprosto jistý?“ zeptal se.

„Na sto procent,“ odpověděl hlas na druhém konci.

„Kolik mám času?“

„Možná hodiny. Možná dny. Co budeš dělat?“

„Co bys dělal ty?“ opáčil Harvath.

„Dal bych si věci do pořádku a modlil se, aby to moc nebolelo.“

1. KAPITOLA

PROVINCIE ITURI
DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA KONGO
O TÝDEN DŘÍVE

Šerem časného rána se valil těžký nákladák. Na vlhkou silničku v džungli se lepila mlha.

Scot Harvath vytáhl telefon a znovu si přehrál video. Kolikrát už ho viděl? *Stokrát? Dvěstěkrát?*

Obraz se třásl a místy byl rozmazaný. Ukazoval tým v biologických ochranných oblecích, jak vstupuje do malé lékařské kliniky. Okamžik nato se objevily záblesky hlavní a ozvala střelba. Potom ticho.

Záznam byl odeslán e-mailem do CARE International, dobročinné organizace se sídlem v USA, která pomáhala kliniku založit. Brzy nato se video dostalo až k zakladateli CARE, obchodníkovi a filantropovi jménem Ben Beaman.

V dalších několika hodinách se Beaman pokoušel kontaktovat kliniku Matumaini na východě Konga. Nikdo se neozýval. Nakonec konstatoval stav nejvyšší nouze a zavolal nejvýše postavenou osobu, kterou znal na ministerstvu zahraničí. Na klinice však v té době nebyli žádní Američani, a tak ministerstvo nemohlo udělat mnoho. Bylo to „mimo jejich působnost“, jak ho informoval jeho kontakt. Nabídl mu, že zkusí sám pár telefonátů, ale současně Beamanovi doporučil, aby si nedělal přílišné naděje.

Beaman vnímal CARE jako rodinu. Útok na jednoho z nich byl útokem na všechny. Nerozlišoval mezi tím, jestli byla oběť z Kinshasy nebo z Kansas City. Jestli mu nepomůže ministerstvo zahraničí, bude muset hledat pomoc jinde.

Ale kde? I kdyby tam někoho znal, dalo se čekat, že ho stejně tak odmítne i v FBI a CIA. Nějaká malá africká klinika uprostřed ničeho je zřejmé

mimo „působnost“ každého. Musí ale existovat někdo, kdo by mu mohl pomoci.

Což ho přimělo k přemýšlení.

Když byla unesena jedna jeho lékařka z nemocnice CARE v Afghánistánu, najali jednoho zvláště vynalézavého muže, aby přiletěl a osvobodil ji. A přesně takovou pomoc potřeboval i teď.

Beamana to stálo několik dalších telefonátů, než se mu podařilo vystopovat Scotu Harvatha. Pracoval pro soukromou výzvědnou společnost, která se nijak zvlášť nepropagovala. Nepotřebovala to.

V minulosti získávala Carlton Group většinu zakázek prostřednictvím černých smluv s ministerstvem obrany. Postupně však byla čím dál častěji pověřována tajnými operacemi ze strany Bílého domu a Ústřední zpravodajské služby CIA.

Byla doba, kdy Carlton Group neměla na výběr a musela brát všechno, co jí přišlo do cesty, ale to už bylo dávno. Nyní přijímala soukromé zakázky jen vzácně. A když už to udělala, muselo to mít velmi přesvědčivý důvod.

CARE, podobně jako Lékaři bez hranic, se pouštěla do míst, kam se málokdo odvážil, natož aby tam chtěl. Otevírala centrály ve stojatých vodách třetího světa nejhůře zasažených chudobou od Bombaje po Mogadišo.

Na těchto místech západní dobrovolníci CARE nejenže léčili místní lidi, ale také pomáhali zlepšovat dovednosti místního zdravotnického personálu. Byli to dobří lidé, kteří dělali dobré věci pro ty, kdo je zoufale potřebovali. A organizace měla bohužel dost zkušeností i s násilím.

Během let jejich zařízení i personál zakusily několik různých útoků. Bezpečnost brali vážně, ale to, co si mohli dovolit pro ni udělat, mělo určité hranice. Chtěli využít co možná nejvíc finančních prostředků na pomoc lidem. To byla jejich *působnost*.

Měli v plánu otevřít další dvě kliniky v Kongu, ale Beaman teď projekt dočasně zarazil. Dokud nebudou vědět, co se stalo na klinice Matumaini, nebudou se do ničeho pouštět.

Americká vláda sice využívala nevládní organizace k tajným operacím nerada, zakladatel Carlton Group se však na věc díval jinak. Už teď měl jis-

tých pár dobrých kontaktů, ale zatím nic podobného CARE. Mít ji v záloze by mohlo být k nezaplacení.

A navíc, Beaman nabídl, že Carlton Group vyplatí nezanedbatelnou odměnu. Byl to nebezpečný podnik a Beaman uměl riziko ocenit. Měl pouze jedinou výhradu. Chtěl, aby operaci vedl Scot Harvath.

Hned od začátku to však mělo jednu malou potíž. Harvath byl technicky vzato zcela nedostupný.

Pracoval dlouho zběsilým tempem a právě teď se vrátil z jedné pekelné operace v Sýrii. Všechno, co ho čekalo doma, muselo dlouho ležet u ledu – a to včetně jeho vztahu.

Ona žila v Bostonu a Harvath u D.C., blízko Alexandrie. Už ta vzdálenost znamenala dost velkou překážku. Co však činilo vztah prakticky nemožným, bylo to, kolikrát Harvath změnil společné plány nebo zmizel ze země, aniž by ji na to jakkoli upozornil.

A tak ho požádala, aby jí jeden týden slíbil písemně. Vytesal ho do kamene, ten zabalil do neprůstřelného kevlaru a pohřbil pod padesáti stopami betonu.

Harvath tedy vybral termín, došel za Carltonem a přiměl ho, aby datum pokropil svěcenou vodou. A bylo ujednáno.

Rozhodli se těšit z podzimních barev Nové Anglie. Lara si v práci zařídila, aby jí dali ve stejný týden volno. Vypůjčila dokonalou chatu u vody a přesvědčila pronajímatele, aby tam připravil dvě krabice jejich oblíbeného vína. Mělo to být velké překvapení.

Cestou zastaví ve svém oblíbeném obchodě a doplní zásoby. Až dorazí na místo, víno už bude připravené a oni nebudou muset týden vystrčit nos. Hlavní ložnice má ohromná okna, odkud budou pozorovat ohňostroj podzim. Bude to přesně to, co teď potřebují.

Reed Carlton či „Starý pán“, jak o něm Harvath mluvil, v telefonu přešel rovnou k věci. „Zítra ráno máš v kanceláři schůzku. Přijď v sedm třicet. A vezmi si oblek.“

Evidentně měl dorazit někdo významný, ale žádné podrobnosti Carlton nenabídl. *Typické.* Starý šéf špionáže nikdy neříkal víc, než se ostatní měli dozvědět.

Harvatha to netrápilo. Byl na to zvyklý. Měl už napůl sbaleno a těšil se, jak stráví nadcházející týden v Nové Anglii.

Druhý den ráno se Harvath, vysoký necelých sto osmdesát centimetrů, objevil v kanceláři Carlton Group v Restonu ve státě Virginia s kávou v ruce, v uhlově šedém obleku od Ralpha Laurena, bílé košili a tmavomodré vázance. V zámoří jeho trénink sestával výhradně z kardio cvičení a jeho už tak štíhlá postava ubyla téměř o pět kilogramů.

Z opáleného obličeje hleděly jeho modré oči a pískově hnědé vlasy vypadaly o něco světlejší. V zrcadle toho rána působil spíš jako vysokoškolák a plážový povaleč z jižní Kalifornie než jako Navy SEAL proměněný v tajného protiteroristického agenta.

Starý pán byl už v konferenční místnosti s jejich hostem. Harvath vstoupil a byl ihned představen Benu Beamanovi, řediteli organizace CARE International.

Harvath se zeptal, jak se daří lékařce, kterou zachránil v Afghánistánu. Potom Carlton vyzval oba muže, aby se posadili, a zaměřil konverzaci na aktuální záležitost.

Beaman zapnul laptop a předvedl oběma mužům rychlou prezentaci o klinice Matumaini. Na snímcích byly fotografie zařízení, jeho personálu i lidí, kterým klinika sloužila, většinou rodin s dětmi.

Jméno kliniky bylo odvozené ze svahilského výrazu pro *naději*. Zařízení leželo hluboko v džungli nedaleko hranic s Ugandou a jednalo se o jediné zdravotnické zařízení v okruhu více než dvou set kilometrů. Pyšnilo se patnácti lůžky, vyšetřovnou, která sloužila zároveň jako laboratoř, a malou lékárnou.

Poslední snímek v prezentaci obsahoval video útoku. Beaman stiskl tlačítko *přehrát* a trojice zbystrila zrak.

Když byl konec, Beaman zavřel laptop a zaklonil se na židli. „To je vše, co víme,“ prohlásil.

Starý pán spustil plochou obrazovku za konferenčním stolem. Objevil se na ní, jak vysvětlil, nedávný satelitní snímek, který se mu podařilo získat.

Klepl na malé bezdrátové zařízení a obraz se začal zvětšovat, až se zastavil na neveliké mýtině vysekané v nitru husté džungle. Uprostřed ležela Beamanova klinika.

Nikde kolem nebylo stopy po živé duši.

Carlton vztyčil ukazovák, jako by říkal: „To ještě není všechno,“ a naměřoval jejich pozornost na zadní část obrazu.

Pomocí bezdrátového zařízení znovu zaostřil obraz na místo ležící severozápadně od kliniky. Tam spatřili cosi, co připomínalo dlouhý vypálený příkop na úpatí kopce. Do vzduchu z něj stoupaly výhonky černého dýmu.

„Máte tušení, co by to mohlo být?“

Beaman zavrtěl hlavou.

„Vypadá to jako spalovací jáma,“ nadhodil Harvath. „Dost velká.“

Carlton přikývl. „Souhlasím. A máš nějakou představu, co by se tam mohlo spalovat?“

„Řekl bych, že odpadky to nebudou.“

Beaman hleděl z jednoho muže na druhého. Ztišil hlas. „Vy myslíte, že tam pálí těla?“

Starý pán vypnul obrazovku. „Může to být cokoliv.“

„Ale co když to jsou těla?“ vyjekl. „Co když jsou to ženy a děti? Naši pracovníci a pacienti?“ Obrátil pohled k Harvathovi a zeptal se: „Jestli to není odpad, co tedy?“

Harvath byl už na více místech zpustošených válkou, než by si sám chtěl pamatovat. Viděl věci horší než hrůzné. Hodnotu kultury bylo podle jeho názoru možné smrštít na jedinou otázku – a sice jak se daná kultura chová ke svým nejslabším členům, zvláště pak k ženám a dětem.

Satelitní snímek spalovací jámy mu přivodil záplavu vzpomínek, z nichž ani jedna nebyla příjemná, ani jednu si pamatovat nechtěl. Bylo na tom však něco velmi podivného. Pokoušel se v duchu přijít na to, co přesně, a když se mu to nepodařilo, odsunul to v myslí kamsi do kouta na později.

„Pan Carlton má pravdu,“ připustil Harvath. „Může to být cokoliv.“

Beaman okamžik nevěděl, jak má odpovědět. „Ale všichni jsme se shodli na tom, že odpadky to asi *nebudou*.“

Harvath pohlédln na Starého pána, pak zpátky na Beamana a přikývl.

V konferenční místnosti se rozhostilo znepokojivé ticho. Nakonec ho porušil Beaman. „Pane Harvathe, chci zjistit, co se tam stalo. Ne, jinak,“ opravil se ihned. „Já *musím* zjistit, co se tam stalo. Dlužím to těm lidem a *všem* svým lidem. Nepochybuji o tom, že kdyby se to stalo týmu, za který byste zodpovídal vy, cítil byste to stejně.“

Harvathovi začínalo svítat, kam Beaman míří. Chce, aby tu operaci vedl on.

Kdyby se jejich role vyměnily, Harvath by samozřejmě chtěl vědět, co se jeho týmu stalo. Jenže tohle nebyl jeho tým. Ti lidé byli Beamanovi a kolem té záležitosti toho bude daleko víc. Nebylo to tak jednoduché jako sednout do letadla a prostě zjistit, co se tam stalo.

Kongo byla *nejpekelnější* konfliktní zóna na světě. Pět a půl milionu mrtvých za necelých dvacet let. Invaze ze sousedních zemí, války, politická nestabilita – bylo to tam jako v továrně na sirky, kde se skladují sudy benzínu a ze stropů visí zapálené prskavky. Nazvat tamní situaci nestabilní byl hrubý eufemismus.

Ovšem nebezpečnost a nestabilita regionu byly jen dva z mnoha problémů, které Harvath na této situaci shledával. Vedle nich tu byla celá spousta nezodpovězených otázek. Nikdo vlastně nevěděl, kdo video do CARE poslal, a co bylo ještě horší, nikdo nedokázal vysvětlit, proč na sobě střelci vstupující na kliniku měli obleky pro biologickou hrozbu.

Podle Beamana byla Matumaini jen malá rodinná lékařská klinika. Vysoce nakažlivé choroby se tu neléčily. Na to zařízení nemělo kapacitu. Prováděly se tu maximálně drobné chirurgické zákroky. Osazenstvo vědělo, že projde-li dveřmi cokoli exotického či neobvyklého, je třeba zavolat pomoc zvenčí.

Ale pokud Beaman a kdokoli jiný v CARE věděl, žádné takové volání o pomoc se neozvalo.

Harvathovi se to vůbec nezamlouvalo. Nenáviděl takové záhady. Hromadilo se tu jedna na druhé příliš mnoho věcí, které nedávaly smysl.

A Beamanovi také docházel čas. Čím déle bude trvat, než se tým dostane do Konga, tím víc stopa vychladne. Pokud se něco nepodnikne rychle, možná už se nikdy nedoví, co se stalo a kdo je za to zodpovědný.

Po plátně jeho mysli znovu přeběhla lavina nepříjemných obrazů. Nejtěžší bylo ustát výjevy rodin. Harvath byl svědkem, čeho jsou schopné zrůdy. Věděl, co zrůdy dál dělají, když je nikdo nezastaví. A v tomto případě zrůdy ztělesňovaly ještě zesílené zlo. Kořistily nejen na nemocných a slabých, ale i na těch, kdo se o ně pomáhali starat.

Nato se jeho mysl přenesla k výletu do Nové Anglie, tato myšlenka však byla pouze dodatečná. Už se stihl rozhodnout, co bude dělat. O čem si sám řekl, že to udělat *musí*. V Carlton Group nebyl nikdo jiný, kdo by dokázal přijmout takový druh úkolu s tak nedostatečnou přípravou.

Kdyby nesouhlasil, že se té věci ujme, neujal by se jí nikdo. Ministerstvo zahraničí se jí vzdalo a Beaman měl pravdu v tom, že mu nepomůže ani FBI, ani CIA. Harvath byl pro CARE jedinou nadějí.

Bude to úkol naprosto šílený a jeho značnou část bude muset Harvath vymyslet za chodu, ale věděl, že na to má. Stejně jako věděl, že dokáže přesvědčit Laru, že nemá jinou možnost než jejich výlet do Nové Anglie odložit. Najde pro ni barevné listí někde jinde, někde, kde to bude ještě krásnější. Všechno bude v pořádku.

A s tímto rozhodnutím v mysli se do toho vrhl oběma nohama. Logistika, vybavení, finance, podpora... Byl to jeden chaos, ale on se z té výzvy radoval, protože chaos byl arénou, v níž Harvath vynikal. Starý pán mu nakonec sdělil jedinou instrukci. „Dostaň se tam a potom z toho pekla vypadni, jak nejdřív to půjde.“

Do čtyřiačtyřiceti hodin stál na půdě Demokratické republiky Kongo. O dvanáct hodin později už byl jeho kompletní tým na cestě na sever ke klinice Matumaini.

Minimalizoval video přehrávač a zkontroloval textové zprávy, než telefon vrátil do kapsy a odpojil maličkou iridiovou kostku, kterou používal pro přístup k satelitní síti. Jakmile přistáli, napsal Laře zprávu, aby věděla, že bezpečně dorazil. Neodpověděla a Harvath se na to snažil nemyslet. Musí se teď plně věnovat úkolu.

Když půjde všechno podle plánu, bude to rychlá akce. Sem a pak zase pryč. Aspoň o tom sám sebe přesvědčoval. Tak jako se přesvědčoval o tom,

že se mu podaří Laře snadno vysvětlit zrušení – nebo, jak to vyjádřil on, *posunutí* – jejich dovolené. V tom se sakramentsky mýlil.

Jenže Scot Harvath měl zkrátka nepříjemný zvyk pořád se v duchu o něčem přesvědčovat, i když dobře věděl, že to není pravda.

2. KAPITOLA

Harvathův bezpečnostní tým tvořili čtyři Britové – všichni bývalí členové vojenských speciálních jednotek SAS. Původně pracovali pro soukromou smluvní společnost v Keni jménem Ridgeback. Jenže v Kongu leželo tolik peněz a tolik akce, že se rozhodli založit vlastní podnik.

Svou čtyřčlennou společnost pojmenovali Extremis. Harvath se s nikým z nich dosud nesetkal, ale dostal na ně ta nejlepší doporučení. Spojil se s Patrickem Asherem a Míkem Michaelsonem v Lubumbashi, kde naložili vybavení do letadla, které jim připravila CARE.

Hlavou týmu byl Asher neboli „Ash“, jak mu říkali jeho muži. Bylo mu něco málo přes čtyřicet a Harvathovi jistým způsobem připomínal Starého pána. Byl přátelský, ale nepouštěl se za meze pracovních záležitostí. Žádné fóry, žádná nezávazná konverzace; šel přímo k věci. Šedivějící vlasy a tmavé oči posilovaly jeho auru síly.

To Michaelson byl úplně jiný. Nevysoký svalnatý muž, nazývaný parťáky „Mick“, měl něco přes třicet, vyholenou hlavu a krk jako kmen stromu. Všechno ho pobavilo. Za prvních deset minut jejich známosti stihl Harvatha nejméně třikrát poplácat po zádech.

Když měli naložené vybavení, odletěli na sever do Bunie, hlavního města provincie Ituri. Tam na ně čekali další dva členové týmu, Simon Bruce a Evan „Eddie“ Edwards.

Mick za letu mluvil o Simonovi a Eddiem jako o „Gorilím komandu“. Jakmile je Harvath uviděl, pochopil proč.

Oba to byli obrovští chlapi, něco po třicítce, vysocí téměř sto devadesát centimetrů a z poloviny tak širocí. Na rozdíl od svých hladce oholených krajanů z Lubumbashi nosili vousy. A nebyly to jen tak ledajaké vousy.

Simon měl ten největší a nejrudější plnovous, jaký kdy Harvath viděl. Vypadal jako dřevorubec na steroidech. Eddie se zase pyšnil puntičkářsky

udržovanou, uhlově černou Van Dykeovou bradkou, díky níž vypadal, jako by právě vypadl z reklamy na rum Captain Morgan. Zdálo se, že Kongo už zdatně plní svou reputaci Divokého západu.

Simona a Eddieho doprovázel jejich prostředník, vyzábělý mladý Konžan, kterému dali přezdívku „Jambo“, což znamenalo svahilsky ahoj. Jelikož jeho skutečné jméno bylo pro všechny nevyslovitelné, a také pro maniakální nadšení, s nímž se s každým vítal, mu ta přezdívka už zůstala.

Na letištní dráze na ně čekaly dvě bílé Toyoty Land Cruiser. Jedna byla vybavená pro přepravu pasažérů, druhá na tahání nákladů. Obě byly vystrojené off-road úpravou včetně zvednutých podvozků, šnorchlů, navijáků a terénních pneumatik.

Jambo, podobně jako prostředník, kterého najal Ash v Lubumbashi, zařídil, aby je na letišti v Bunie neobtěžoval personál, až budou vykládat vybavení do aut.

Zatímco zbytek týmu přenášel věci, Harvath podal Ashovi magnetky na dveře aut, které dostal od Beamana. Prohlašovaly černými a rudými písmeny na bílém pozadí, že vozidla zastupují oficiální humanitární záležitost CARE International. Zahrnovaly i drobné červené kříže.

Patřily k nim ještě nálepky s přeškrtnutým obrázkem útočné pušky AK-47, které nalepili na okna vozidel. Jakmile bylo všechno vybavení naložené, připevněné ke střešním nosičům a připravené na cestu, opustili letiště a zamířili do hlavního města.

Jambo jim zajistil pokoje v nejlepším podniku ve městě, dvouhvězdičkovém hotelu Bunia.

Bylo mu ke cti, že nabízel vysoké stěny, bezpečnou bránu, pivo a kulečnickový stůl. Na poměry východního Konga to byl vrchol luxusu. Dokonce tu dokázali vykouzlit celkem slušnou čínskou a indickou kuchyni, což Harvatha upřímně překvapilo.

Hotelové parkoviště bylo sice uzavřené, ale Jambo přesto najal dva své příbuzné, aby auta ohlídlali přes noc.

Skupinka se zapsala a přestěhovala nejcitlivější vybavení do pokojů, načež se znovu sešla v hale hotelu. Právě jim přinesli první pivo, když do haly vstoupil poslední účastník operace.

Byla to vysoká blondýna v přiléhavém zeleném tričku a ještě přiléhavějších šedých trekkingových kalhotách REI. Na krku měla zavěšené sluneční brýle Oakley, které se jí při chůzi houpaly mezi prsy. Měla na pohled svalnaté paže a zdravě opálenou pleť. Nad dokonalým nosíkem se jí klenul nedokonalý most z pih. Její oči byly i v pološeru hotelové haly zářivě zelené a pronikavé jako dva smaragdy.

Shodila z ramene batoh, pohodila ho vedle kulečnickového stolu a představila se celému týmu. Neomaleně, beze strachu, jakoby nic.

Než se stala lékařkou, působila dr. Jessica Deckerová jako válečná dopisovatelka. Věděla až příliš dobře, co jsou lidé schopni jeden druhému napáchat. Poté co viděla tolik utrpení, zvláště právě v Kongu, se rozhodla, že by chtěla dělat víc než o tom pouze psát. Proto opustila žurnalistiku a šla studovat medicínu.

Nepracovala pro CARE ještě ani rok, když ji organizace požádala, aby jejím jménem otevřela kliniku Matumaini. Poté tam absolvovala tři mise za sebou. Zнала tu oblast a její lid lépe než kdokoli jiný.

Právě se chystala otevřít jednu z dalších dvou klinik CARE – zařízení nedaleko Kinshasy – když se všechno rázem zastavilo.

Beamana napadlo, že by v dané situaci mohla pomoci, a Starý pán s ním souhlasil. Bylo to dva proti jednomu – Harvath byl přehlasován. Carlton rozhodl, že Deckerová nejenže půjde s nimi, ale že se zároveň stane i součástí jejich krytí.

Ash a jeho tým nevěděli v plném rozsahu, o co jde. Mysleli si, že byli najati, aby doprovázeli náklad zdravotnických zásob a dva členy CARE International ke klinice v provincii Ituri. Bylo to nebezpečné teritorium a prostředník CARE prohlásil, že dříve je na cestě už dvakrát přepadli a oloupili. CARE se chtěla ujistit, že se to víckrát nestane.

Ash jim slíbil, že jeho tým udělá vše, co bude v jeho silách, aby se to neopakovalo. Byl si poměrně jistý tím, že je to předem zařízená věc. Potom z letadla v Lubumbashi vystoupil Harvath.

Ten Američan měl slovo „agent“ přímo napsané na čele. Ash si byl téměř okamžitě jistý, že na té věci je něco víc než to, co jemu a jeho týmu řekli. Tiše proto varoval všechny své muže, aby se měli na pozoru. Když dorazila ta žena, faktor komplikace se ještě zvýšil. Byla neuvěřitelně atraktivní, až příliš atraktivní na Kongo – surový kout světa, kde si lidé nade všechno ostatní cenili zboží a byli ochotni zaplatit nebo udělat cokoli, aby dostali, co chtějí. Nepatřila sem, a přece si tu vykračovala, jako by jí to tu patřilo. Hned od začátku si s nimi zahrávala.

Tričko odhalující hrudník, přiléhavé kalhoty, které jí těsně obepínaly zadek, pečlivé použití make-upu – tak akorát, aby to vypadalo, že žádný nepoužívá – to všechno se sčítalo pěkně dohromady do jediného výsledku: potíže. Ash začínal uvažovat o tom, jestli vzít tenhle úkol nebyla chyba.

Ani Harvath nevěděl, co si má o Jessice Deckerové myslet. Žena, která přikráčela do hotelu, rozhodně nebyla tím, co očekával. Beaman mu předal oběžník CARE s nemastnou neslanou fotografií pořízenou v terénu. Rozhodně ho nepřipravil na to, jak ta žena vypadá ve skutečnosti. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo. Už sama její přítomnost byla důkazem toho, že on do téhle záležitosti nemá co mluvit.

Doktorka se jim představila a došla si k baru objednat. Harvath přemohl nutkání sledovat ji pohledem a místo toho se zadíval na bezpečnostní tým. Ashovi muži momentálně vypadali jako smečka divokých psů ochotných vyrazit do války pro kus vepřové kotlety.

V Kongu nebylo mnoho západních žen, a už vůbec ne takových, které vypadaly jako Jessica Deckerová – pokud vůbec nějaké.

A když to věděl Harvath, musela to vědět i ona, což znamenalo, že ví přesně, co dělá. To se mu zamlouvalo. Někteří SEALs byli nechvalně proslulí svými volnočasovými dobrodružstvími v zámoří. Proč by to u ženy mělo být jinak? Sám věděl až moc dobře, jak může být obtížné udržovat vztah, když trávíte tolik času mimo domov.

Ale ať trávila volný čas jakkoliv, byla to její věc. Harvath byl rozhodnut celou tu věc ignorovat, dokud nezačne zasahovat do jeho úkolu.

Dobře se najedli, trochu si zahráli kulečník a dohodli čas, kdy se ráno sejdou. Harvath se omluvil jako první. Musel odpovědět na několik e-mailů, a než půjde spát, chtěl si dopřát sprchu.

Na baru si koupil dvě lahve piva Primus s sebou, popřál všem dobrou noc a vrátil se do svého pokoje.

Ve čtyři hodiny čtvrtého rána, když se Harvath objevil na parkovišti, Ash a jeho muži už nakládali a kontrolovali vozidla. Bylo chladno, jen něco přes deset stupňů, a celou noc intenzivně pršelo. Prašná cesta před hotelem už se stačila proměnit v rudou břečku.

Harvath si právě uložil tašku do Land Cruiseru označeného jako *LC1*, když se vedle něj objevila doktorka Deckerová. Natáhl paži, chopil se jejího zavazadla a uložil ho také dovnitř. Usmála se, poděkovala mu a dodala: „Dá se tu někde sehnat kafe?“

„Kafe, kafe. Ano, ano,“ usmíval se Jambo, který právě vyšel z hotelu se dvěma velkými termoskami. „I snídaně,“ dodal a pokývl k zaměstnanci hotelu, který ho následoval s tácem chlebových placek naan plněných vejci, rýží a sýrem, ohřátých v mikrovlnce a zabalených do fólie na cestu. Harvath sáhl po dvou z nich.

Kontrola aut proběhla v pořádku, všechno vybavení bylo naloženo, a tak dal Ash pokyn nasedat. Otevřeli jim hotelové brány a oni se probrodili bahnem na silnici, po níž zamířili na sever.

Ze sta tisíců mil zmapovaných silnic v Kongu byla zpevněná méně než dvě procenta. A z těch zpevněných dvou procent byla jen polovina v ucházejícím stavu. Krátce řečeno, cestování kdekoli po Kongu bylo neuvěřitelná osina v zadku. A platilo to dvojnásob, jakmile jste opustili kterékoli z větších konžských měst. Těch pár přistávacích ploch, které tu byly, vyžadovalo neustálou údržbu, a prakticky všechny, které lidé dříve vysekali do džungle, byly už celá léta opuštěné. Misionáři přicházeli a zase mizeli. A příroda se pokaždé znovu chopila toho, co jí po právu patřilo.

V chudobou sužované zemi se sedmdesáti miliony obyvatel a o ploše zvící amerického Středozápadu se všichni snažili protloukat, jak se dá. A zvlášť to platilo pro divokou východní část Konga, kde prakticky vše kon-

trolovaly různé vzbouřenecké frakce. Při průměrné mzdě kolem jednoho dolaru denně a padesáti dolarech za jeden Kalašnikov se místní lidé rychle naučili tvořivosti. A tato „tvořivost“ ještě přispívala k půvabům cestování autem přes Kongo.

Ash přes vysílačku oslovil Gorilí komando, které v Land Cruiseru za nimi vezlo Jamba a náklad: „LC1 volá LC2. Blížíme se k mýtné stanici. Padesát metrů. Všichni zachovejte klid.“

V téhle části země stačila jedna kláda, lano nebo dostatečně dlouhý kus řetězu, a mohli jste si tu zřídit vlastní „mýtnou stanici“. Běžně byla tato místa obsazená povstaleckými silami, zkorumpovanými policajty nebo skutečnými vojáky, kteří si tak přilepšovali k žebráckému platu. Říkalo se, že některé z improvizovaných stanic si vydělají ročně 700 000 dolarů nebo víc. Bylo to obyčejné vyděračství a muži, kteří ho provozovali, vládli silnicím železnou pěstí.

Aby se zajistilo, že na stanice nikdo nezaútočí nebo se nepokusí ujet bez zaplacení, bývaly v záloze dál na silnici schovaná přepadová komanda. V závislosti na terénu čekalo záložní komando před stanicí někdy sto metrů, jindy i několik mil. Byla to vynikající pojistka. Mohli jste ujet ze stanice bez placení, ale neměli jste ponětí, kde se schovává záložní četa. A ta, když se objevila, byla ochotná nejen vás připravit o život, ale také použít mrtvoly vás a vašich společníků na výstrahu všem ostatním, které by snad mohlo napadnout, že se zaplacení také vyhnou.

Ash cestou z Bunie seznámil Harvatha a dr. Deckerovou se svým stanoviskem k těmto mýtům. Nenáviděl sice placení těm tupým vyděračům, ale sto dolarů za dvě vozidla se považovalo v Kongu za běžnou obchodní taxu.

Jessica Deckerová navzdory vypité kávě a příšerným vozovkám strávila většinu cesty spánkem, hlavu opřenou na srolované dece přitisknuté k okýnku. Byla to dovednost, která měla pravděpodobně původ v jejích zkušenostech z několika válečných zón. Naučila se ukořistit trochu spánku, kdykoli to jen šlo. Zásadní přitom bylo vědět, kdy se probudit. A přesně to také udělala, když vozidlo zastavilo.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Mýtné,“ prohodil Mick z předního sedadla. „Nedělejte si starosti. Můžete dál spát.“

Ash si něco zamumlal pod vousy.

„Cože?“ otočil se k němu Harvath.

„Vypadají jako řadoví konžští vojáci,“ odpověděl. „Přihodíme na tácek pár bankovek a můžeme jet.“

Když oba muži vepředu stahovali okýnka, Harvath doufal, že má Ash pravdu. Na té scéně před nimi však bylo něco, co nedokázal přesně pojmenovat, ale z čeho měl hrozně špatný pocit.

3. KAPITOLA

První voják, který přišel k jejich Land Cruiseru, působil nervózně a roztěkaně. Oběma rukama svíral AK-47. „*Médecins?*“ zeptal se a pokynul přitom zbraní. *Doktoři?* Úředním jazykem Demokratické republiky Kongo byla francouzština.

„*Oui,*“ přitakal mu Harvath ze zadního sedadla. „*Médecins.*“ Jeho základní školu provozoval řád francouzských jeptišek. Vedle sportů patřila francouzština k těm málo předmětům, v nichž exceloval.

„*Allez,*“ nařídil voják, popadl kliku a otevřel Harvathovy dveře. „*Descendez.*“ *Vystupte.*

„Všichni zůstanou v autech,“ poručil Asher.

„Ne,“ pravil voják lámanou angličtinou. „Doktor, hned.“

Než kdokoli stihl zareagovat, Jessica Deckerová otevřela dvířka a už vystupovala z auta.

„Stát!“ poručil jí Harvath, ale bylo pozdě.

„Já jsem doktorka,“ prohlásila Deckerová.

Voják se obrátil zpátky na Harvatha. „*Vous n'êtes pas le médecin?*“ *Vy nejste doktor?*

„*Moi, je suis—*“

Deckerová Harvatha přerušila. „Říkám vám,“ odsekla a vytáhla si z batohu zdravotnickou soupravu, „že já jsem doktorka.“

Voják zabouchl Harvathovy dveře a rozešel se kolem auta na druhou stranu.

„Doktorko Deckerová, chci, abyste se *ihned* vrátila do auta,“ nařídil Ash přes Mickovo okýnko.

Ash i Mick měli nasazené „bone phones“, sluchátka propojená s vysílačkami schovanými pod košilí, která přenášela řeč pomocí technologie kostního vedení. Eddie a Simon museli žádat o vysvětlení situace, protože Harvath uslyšel Micka říkat: „Pracujeme na tom. Zůstaňte na příjmu.“

„Někdo potřebuje doktora,“ prohlásila Deckerová s nádechem povýšenosti. „A já jsem doktor.“

„A já zase dohlížím na to, aby byli všichni v bezpečí,“ odpověděl Ash. „Ať je ten někdo kdokoli, může počkat pět minut, než to celé vyjednáme. Nikam nejdete.“

„Tohle jsou vojáci konžské armády.“

„To nevíme jistě. Tak se vraťte do auta.“

Deckerová ho ignorovala a vykročila dopředu.

Chystal se důrazně zopakovat rozkaz, když uslyšel, jak se dveře za ním otevřely a Harvath vystoupil.

Ostatní vojáci okamžitě zvedli zbraně.

Velitel vojáků se otočil a rozčileně namířil na Harvatha pušku. „*Que faites-vous?*“ štěkl. *Co děláte?*

„Všichni se uklidněte,“ vyzvala muže Deckerová se zvednutými dlaněmi. Probodla Harvatha očima. *Dobrá otázka. Co to sakra dělá?* Britové v Land Cruiserech si mysleli totéž.

„*Je suis l'assistant du médecin,*“ prohlásil Harvath a nasadil si čelovku, kterou předtím vytáhl z batohu. *Jsem zdravotnický asistent.* Rozsvítil čelovku a otočil hlavou ze strany na stranu. Její silná záře oslepila několik vojáků. Vystřelili paže k očím, aby si je zaclonili, a začali Harvatha proklínat.

„*Si nous avons besoin de l'assistant d'un médecin, nous vous appellerons.*“ *Když budeme potřebovat zdravotnického asistenta, vztekal se voják, zavoláme vás.* „*Retournez dans votre véhicule.*“ *Vraťte se do auta.*

S tím muž popadl Jessiku Deckerovou za paži a odváděl ji do džungle.

Tváří v tvář rozčileným mužům ozbrojeným puškami udělal Harvath to jediné, co momentálně mohl udělat. Neochotně nastoupil zpátky do Land Cruiseru.

„Zbláznila se,“ konstatoval Ash.

Harvath už si stihl na Deckerovou udělat vlastní názor, ale teď nebyl čas o tom diskutovat. „Podívejte se jim na boty,“ řekl.

Muži ze SAS ho poslechl.

„Každý má jiné. Dva mají tenisky.“

Ash tiše zaklel. „Uniformy jsou možná z konžské armády, ale ti chlapi rozhodně ne.“

„Tak kdo to je?“ uvažoval Mick.

Harvath kývl ke dvěma rebelům, kteří k nim stáli nejbliž. „Oba dva, i ten chlap, co právě odvedl doktorku Deckerovou, mají stejné tetování. Vypadá to jako kobra.“

„A sakra,“ sykl Ash. „Rebelové. FRPI.“

V Kongu bylo tolik povstaleckých skupin, že bylo těžké je rozlišit bez příručky. Harvath si před odjezdem stáhl jejich seznam do telefonu a v letadle se ho pokusil aspoň z větší části naučit.

„Svobodná republika–,“ pokusil se, než ho přerušil Mick.

„Iturská fronta vlasteneckého odporu,“ řekl s pohledem upřeným na uniformované muže. „Základnu mají u Bunie. Nikdy jsem neslyšel, že by se pohybovali kolem téhle cesty, natož aby se vydávali za konžskou armádu. Musejí zoufale potřebovat prachy.“

Něco rozhodně zoufale potřebují, pomyslel si Harvath. „Jak zlá je ta skupina?“

„FRPI? Dost zlá. Znásilňování, vraždění, drogy. Co si budete přát. Ale to tetování se mi nelíbí. Ti chlapi jsou přepadová jednotka. Něco jako republikánská garda. Dělají všechno od ochrany vysoce postavených hlavounů FRPI až po terorizování civilistů.“

„Což nejspíš vysvětluje, proč jsou se zraněným pacientem tady a ne v nemocnici v Bunie. Tohle neskončí dobře.“

„To nemůžeme vědět,“ prohodil Mick.

„Poslouchejte, ti rebelové právě vyhráli jackpot. Nejenže teď mají doktora; mají velice přitažlivou *doktorku*. Už nám ji nevrátí. A tím spíš, jestli ten jejich zraněný je nějaký vysoce postavený hlavoun, který má pro ně velkou cenu.“

„A co když se pletete?“ zeptal se Mick s očima upřenýma na rebely.

„A co když ne?“ opáčil Harvath.

„Pak se nás budou potřebovat zbavit,“ usoudil Ash.

„Jsou v jasné přesile. Stačí jen pohrbit naše těla a spálit auta. To by v Kongu nebylo poprvé, že?“

„Ne, a zvlášť kolem FRPI.“

„Takže čím dýl tu budeme takhle sedět,“ pokračoval Harvath, „tím horší jsou naše šance. Dříve nebo později přijde vysílačkou rozkaz a oni na nás začnou střílet. Takže se jim potřebujeme dostat ze zaměřovače, a to hned. Jaké zbraně máme k dispozici?“

„*Spálit auta. Dostat se jim ze zaměřovače. Jaké zbraně máme k dispozici...* Co jste sakra zač?“ vyjekl Mick a otočil se čelem k němu.

„Jsem váš klient.“

Ash si Harvatha prohlížel ve zpětném zrcátku. Jejich pohledy se setkaly. Alfa samec vždycky pozná druhého alfa samce, když ho uvidí. Tohle nebyl žádný obyčejný klient. Ash to věděl od první chvíle, kdy se potkali.

Harvath jim nemohl zamlčovat úplně všechno. Jestli z téhle šlamastyky vyvážnou živí, budou muset spolupracovat. Bude jim muset říct aspoň něco.

„Poslala mě CARE, abych zhodnotil situaci,“ konstatoval. „Chtějí v Kongu otevřít další dvě zařízení.“

„Jak zhodnotil?“

„Z bezpečnostního hlediska.“

„A vaše minulost?“

„SEAL Team 2 a potom DEVGRU.“

Ash se Harvathovi dál díval do očí. Nakonec řekl: „Vypadáte na to.“

Harvath si nebyl jistý, co má ta připomínka znamenat. Než stihl odpovědět, Ash vyjmenoval: „Máme dva Glocky 17 vepředu u sebe a pod vaši sedačkou je brokovnice.“

„Dostanu se k ní, aby si toho nevšimli?“

„Ne. A navíc je moc hlučná. Nemůžeme vědět, kolik dalších je na silnici před námi nebo někde v džungli. Jen by je to přivolalo.“

„A Glocky je nepřivolají?“ pochyboval Harvath.

Ash pokynul Mickovi, který ukázal Harvathovi přes rameno a vysvětlil: „Za vámi je krabice součástek. Jsou tam dva in-line palivové filtry. Jsou upravené závitem. Dají se na Glocky našroubovat.“

Tlumiče domácí výroby. *Chytré.*

„Co ještě máte?“

„Gorily mají Glocky a taky pušky,“ vypočítával Ash.

„Jaké pušky?“

„AK, jako naši kamarádi venku.“

„Dokážete mi podat svoje Glocky, aby to neviděli?“

Mick otočil vyholenou hlavu zpátky dopředu a zaostřil na vojáky. Nato začal pomalu sunout pistoli mezi sedadlem a střední konzolou. Ash ho následoval.

Harvath se opatrně, aby nepřilákal pozornost, natáhl za sedačku a nahmatal krabici se součástkami. Když ji našel, vyndal z ní oba filtry. Popadl také rezervní lékárníčku.

„Na co myslíte?“ zajímal se Ash.

Harvath začal šroubovat provizorní tlumiče na obě pistole. „Vidíte toho třetího vojáka zleva?“ řekl. „Toho, co má kolem ruky ten špinavý obvaz? Ta rána už nějakou dobu nebyla převázaná, jestli vůbec. Řekl bych, že je to naše nejlepší šance, jak se k nim dostat blíž.“

„A pak?“

„Dovedu ho před vaše reflektory, abych se mu na ruku podíval. Když se mi to podaří, přemluvím dva jeho kámoše, aby mi pomohli, nechám je něco podržet a nějak je zaměstnám. Až vám dám znamení, rozsvítíte dálková světla, já vytáhnu jeden Glock a jdeme na to. Kdokoli na straně řidiče je můj.“

„A Mick si vezme ty ostatní.“

Harvath přikývl.

„A co ti další? Nemáme tušení, kolik jich tam může být.“

„S tím si poradíme, až to přijde.“

Ash nad tím chvilku přemýšlel. „Jaký mi chcete dát signál?“

Harvath opatrně vrátil Mickovi pistoli. Vytahal z lékárníčky několik věcí, aby do ní mohl schovat druhý Glock, a vytasil malou baterku ve tvaru propisky. Schoval ji světlem do dlaně, aby zjistil, jestli funguje.

„Až mě uvidíte vytahovat tu baterku, čekejte na dvě bliknutí. Až je uvidíte, počkejte deset vteřin a pak rozsviňte dálková a začněte střílet.“

„To je celé?“

„To je celé,“ přisvědčil Harvath.

Ash tiše odvysílal plán Gorilímu komandu. Jakmile si ho potvrdili, podíval se na Harvatha do zpětného zrcátka a přikývl.

Byl čas vyrazit.

4. KAPITOLA

Sotva Harvath otevřel dveře Land Cruiseru a vylezl ven, vojáci na něj začali křičet, ať se ihned vrátí zpátky. S úsměvem na tváři jejich křik ignoroval. Místo toho se vydal k nim.

Přes rameno měl přehozenou zdravotnickou brašnu a v náručí nesl nej-různější pomůcky. Pokývl na vojáka s ovázanou rukou a nabídl, že mu ránu převáže výměnou za to, že mu potom dovolí poodejít stranou od silnice, aby si ulevil.

Zvlášť jeden z vojáků důrazně zvedal zbraň, jako by se Harvatha chystal udeřit, ale muž s ovázanou rukou ho zarazil. Zoufale potřeboval ránu převázat.

Harvath vstoupil do paprsků vrhaných čelními reflektory Land Cruiseru a pokynul muži, aby došel k němu. Když ho poslechl, přesvědčil Harvath další dva, aby se k nim přidali a pomohli mu. Zavěsili si pušky na ramena, vzali do rukou zdravotnické pomůcky a dělali, oč je Harvath žádal.

I lehký dotek na mužově ovázané ruce způsobil, že voják sykl. Musel mít velké bolesti. Harvath viděl na první pohled, jak rána prosakuje. Byla zanícená.

Začal opatrně sundávat obvaz a zeptal se přitom mladého muže, jak ke zranění přišel. Voják, kterému nemohlo být víc než devatenáct nebo dvacet, mu vysvětlil, že mu sklouzla ruka, když používal mačetu. Konžští rebelové dokázali být příšerní řezníci. Po detailech Harvath netoužil.

Rána byla týden stará a chlapci ji ovázal jeden z dalších vojáků. Od té doby obvaz nikdo nevyměnil. Jakmile Harvath odstranil všechny obvaz, poznal už podle zápachu, že ruka toho mladíka je jednou provždy ztracená.

„Je to hodně zlé?“ zeptal se mladý voják francouzsky.

Harvath, drže muže za zápěstí, otáčel zraněnou rukou ze strany na stranu. „Potřebuju víc světla,“ řekl a odváděl vojáka dál od skupinky. Gestem hlavy vyzval druhé dva, aby šli s nimi. Poslechli ho.

Jakmile je měl, kde potřeboval, předstíral, že si dál prohlíží ránu, a potom sdělil mužovým druhům, co od nich potřebuje. Vysvětlil, že mají nedostatek dezinfekce, a tak je třeba, aby jeden z mužů lil prostředek na ránu, zatímco druhý bude dole držet čistou látku a tekoucí tekutinu do ní chytat. Potom látku na ránu vyždímají, čímž ji vyčistí ještě jednou.

Jako lidem, kteří vedli životy v neustálém, nezměrném nedostatku, jim opětovné použití kapaliny dávalo naprostý smysl. Aby udržel jejich pozornost pouze u rány a odvedl ji od sebe, Harvath je dále instruoval, aby dávali pozor na náznaky, že výtok z rány mění barvu.

Potom Harvath přiměl svého pacienta i své dva pomocníky, aby si dřepli, aby se jim všem lépe pracovalo v záři reflektorů Land Cruiseru.

Jeden z mužů se polekal, když viděl, jak Harvath sahá do zdravotnické brašny, a hlučně se ho ptal, co chce dělat. Harvath mu ukázal tenkou svítilnu ve tvaru propisky. Uklidněný rebel se vrátil očima ke kolegovu zranění.

Harvath se naposledy rozhlédl po svých pomocnících a zafixoval si v duchu jejich polohu. Nato nařídil muži s dezinfekcí, aby začal prostředek velmi pomalu přelévat na ránu, a druhému s látkou v ruce připomněl, aby pečlivě zachytil každíčkou kapku.

Vzpřímil se, přendal si baterku do levé ruky a podržel ji tak, aby ji neviděl nikdo jiný než Ash a Mick. Pravou ruku vsunul do zdravotnické brašny, ovinul ji kolem rukojeti pistole a zhluboka se nadechl. S výdechem stiskl tlačítko svítilny, vydal z ní dva krátké záblesky a začal odpočítávat od deseti k nule.

Když se Land Cruiseru rozsvítila dálková světla, Harvath měl Glock opatřený tlumičem připravený mimo brašnu a prst přitisknutý ke spoušti.

Hlavy trojice rebelů vedle něj byly seřazené jako na totemu, pěkně jedna pod druhou. Harvath začal mužem, který držel dezinfekci, a postupoval směrem dolů. Tři rány do hlavy za méně než dvě vteřiny.

Ještě než se jejich těla zhroutila k zemi, Harvath měl zbraň zvednutou a namířenou na zbývající vojáky. Mickův zásah byl stejně efektivní jako ten jeho. Žádný z jeho výstřelů neminul cíl.

Harvath nicméně muže přesto zkontroloval, aby se ujistil, že jsou mrtví. Byli. To už se k němu přidali Britové a rychle mu pomohli zajistit scénu.

Poté co zbavili mrtvé rebely zbraní, munice a jediné vysílačky, kterou dali hlídat až překvapivě nevzrušenému Jambovi, naházeli těla do džungle na protější straně silnice. Cena života v Africe, a zvláště v Kongu, byla mimořádně nízká.

„Co chcete dělat s doktorkou Deckerovou?“ zajímal se Ash.

Harvath ji s sebou od začátku nechtěl. Po tom, co provedla, měla jedna jeho část chuť ji tu nechat, ale věděl, že to nemůže udělat. Naopak mu svítilo, že to bude právě on, kdo ji bude muset zachránit.

A věděl také, že pan Murphy, autor eponymního zákona, miloval Afriku nade všechny ostatní země světa. Může-li se něco pokazit, pokazí se to, a to zvláště v Africe. A pro Kongo to platilo dvojnásob.

Při pohledu na zbraně, jež získali od mrtvých vojáků, napadly Harvatha dvě možnosti. Sněhová koule, nebo barikády.

Varianta sněhová koule by znamenala rozmístit Ashe a jeho muže po trase mezi silnicí a místem, kde se právě nachází Jessica Deckerová, ať je to kdekoli. Jakmile ji bude mít a budou se společně snažit utéct, střelci jim poskytnou krytí a na ústupu se k nim budou přidávat, „nabalovat“ sněhovou kouli směrem zpátky k vozidlům. Tady však hrozilo nebezpečí, že na ně právě u vozidel bude čekat pan Murphy se svým zákonem.

Museli držet Land Cruisery nastartované a připravené vyrazit. Nikdo nevěděl, kolik dalších rebelů jim může být v patách, až se sem přirítí z džungle. Dorazit k silnici a zjistit, že s jejich posledním prostředkem k útěku se něco přihodilo, by znamenalo jasný verdikt smrti. Nechat tu auta bez dozoru bylo riziko, které si nemohli dovolit.

Soudě podle toho mála, co už věděl o Ashovi, by se Britovi Harvathův plán nelíbil. Ash byl dobrý chlap, voják. Bude chtít jít do džungle s ním, ale to po něm Harvath nemohl chtít. Nebylo by to správné. Ne po tom, co všechno už před ním a jeho týmem stačil zatajit.

A tak se Harvath rozhodl pro variantu barikády.

5. KAPITOLA

Ash si Harvatha nevěřicně prohlížel. „To je snad ta největší blbost, jakou jsem kdy slyšel. Čtyři chlapi z Regimentu – *čtyři* – a vy chcete, abychom hlídali auta? Zbláznil jste se?“

„Tohle je úkol pro SEALa,“ odpověděl Harvath. „Neberte si to osobně.“

„Kulový je to. Nemáte tušení, co vás tam čeká. Když budete v loji, budete potřebovat pomoc.“

„Dejte mi vysílačku,“ navrhl Harvath. „Když se bude něco dít, zavolám vás.“

„To teda zavoláte, Supermane,“ odvětil Ash a odešel pro vysílačku. „Pitomí Američani.“

I když se to Ashovi nelíbilo, barikády představovaly správnou strategii, jak to udělat, a on to věděl.

Harvath se došel podívat na Simona a Eddieho. Bylo úžasné, jak rychle pracovali. Cítil mezi nimi skoro rivalitu, když rozebírali AK-47 od mrtvých rebelů, důkladně je čistili a zase skládali dohromady. Na funkčnosti těch zbraní teď závisely životy, a zejména pak životy Jessiky Deckerové a Scota Harvatha.

Mick slepil náhradní zásobníky páskou tak, že stačilo, aby Harvath prázdný zásobník otočil vzhůru nohama, a mohl hned použít další, plný. Věděl přitom, že bude-li Harvath ke kterékoli ze zbraní potřebovat náhradní zásobník, bude to proto, že je ve větší kaši, než ze které mu kdy může nějaký plný zásobník pomoci.

„Tady máte tu vysílačku,“ natáhl k němu ruku Ash. „Neváhejte ji použít.“

„Nebudu,“ slíbil Harvath, ještě když si připevňoval k uchu kostní mikrofón.

Po rychlé kontrole spojení si Harvath zastrkal do kapes hromádku nabitých zásobníků pro Glock a přes ramena si naházal šest AK-47. Byla to ne-

příjemná zátěž, ale už zažil horší. Bude postupně čím dál lehčí, jak se bude přibližovat k Deckerové. Radši zbraně mít a nepotřebovat než je potřebovat a nemít.

„Možná se vám bude hodit i tohle,“ poznamenal Ash a podal mu hrst chemických svítících tyčinek.

Harvath mu poděkoval a bez dalšího slova se otočil a zamířil tím směrem, kudy odváděli do džungle doktorku Deckerovou.

Na britských SAS bylo skvělé, že přistupovaly k válce stejně jako komunita amerických jednotek pro speciální operace. Nevyhraješ, když budeš uvažovat konvenčně a poslouchat pravidla někoho jiného. Musíš to uvažování obrátit vzhůru nohama a vytvořit si vlastní pravidla, bez ohledu na to, co po tobě nepřítel hodí.

A tak, přesně jako když přišli na způsob, jak ztlumit své Glocky, vymysleli i možnost, jak se dostat k brýlím pro noční vidění.

Když se s nimi Harvath pracoval naprostou tmou džungle, byl týmu vděčný za jeho vynalézavost. Použít svítilnu by bylo jako vytáhnout transparent, kterým těm zlým chlapcům oznámí, že se blíží a za jak dlouho u nich bude. Při tom, co si naplánoval, by je na sebe radši předem neupozorňoval. Moment překvapení byl jednou z výhod, které si chtěl udržet na své straně.

Nepršelo sice, ale i kdyby, bylo by to jedno. Všechno bylo vlhké a z těžkého baldachýnu stromů vysoko nad hlavou nepřetržitě kapala voda. Deštné pralesy v Konžské pánvi zadržovaly tolik vody, že disponovaly vlastním klimatickým systémem a byly známy pod přezdívkou „plíce Afriky“.

Harvath už pracoval v mnoha džunglích a nikdy z toho neměl radost. Nenáviděl mokro. To měl radši rozpálenou poušť. A vůbec nejraději měl velké nadmořské výšky spojené se zimou. Džungle je jen a pouze nebezpečná. Musíte si v ní dávat pozor nejen na ty zlé kluky, ale i na všechno kolem, co na vás číhá a chystá se vás sežrat.

A pak tu byla ta kakofonie hluku. Jeden zvuk se vrstvil na druhý. Bylo jich tu tolik, že se v tom nedalo ani myslet, natož pak naslouchat nějakým známým nebezpečím. Prakticky se nedalo určit, jestli to, co jste slyšeli, je od vás pět metrů nebo pět centimetrů. A potmě to platilo dvojnásob.

Stezka, po které odešla paní doktorka Spasitelová s vůdcem vojáků, byla poměrně prošlapaná a dala se snadno sledovat. Když Harvath umisťoval první Kalašnikov a označoval skryš jedním z maličkých chemických světýlek, nechal se na chvíli pohltnout tím, jak příšerně ho Deckerová dopálila.

Ta ženská kladla svou ideologii nad instinkty. Harvath, který byl vysoce instinktivní, už ten druh lidí potkal. Nikdy to s nimi nekončilo dobře. A v konfliktních zónách to až příliš často končilo dost špatně i pro všechny kolem nich. Neměl v úmyslu dopustit, aby se to stalo i tentokrát.

Propracovával se hlouběji do džungle a po cestě dál ukrýval pušky a označoval je chemickými světýlky. Dal by království za hromadu nášlapných min, ale i tak to bylo daleko lepší než nic.

Byl trochu problém rozmisťovat pušky, když neměl potuchy, jak daleko bude muset jít. Všechno musel odhadovat instinktivně.

Právě když se chystal odložit tu poslední, donesly se k němu hlasy.

Napjal každíčký sval v těle. Zůstal stát bez sebemenšího pohybu. Jeho uši se snažily rozlišit nejen, co hlasy říkají, ale navíc i určit, jak jsou od něj daleko a jestli se nepohybují jeho směrem.

Potichu sestoupil ze stezky a přikrčil se. Glock s tlumičem měl přitisknutý na prsou, prst na spoušti, připravený ke střelbě.

Vteřiny mu připadaly jako minuty. Kapky vody do něj tloukly stejně jako do širokých listů rostlin, které ho ze všech stran obklopovaly. Znělo to, jako když bubnuje déšť na plátno markýzy. Bylo těžké v tom slyšet cokoli jiného.

Pokud dokázal říct, byly tu dva hlasy, oba mužské, a ty se k němu přibližovaly. Začal zvolna tisknout prst ke spoušti.

Ve chvíli, kdy se přiblížili dost, aby jim bylo rozumět, stáli muži už téměř nad ním. Ať mluvili jakýmkoli jazykem, Harvath ho nepoznával.

Šli jeden za druhým a zdálo se, že jsou sami. Nikdo jiný na stezce nebyl.

Harvath namířil zbraň a každý ze dvou výstřelů, které se prodraly vlhkým vzduchem, než našly svůj cíl, doprovodilo tlumené prsknutí.

Neživá těla se zhroutila na mokrou vegetaci, v hlavě nad nosem otvor o velikosti desetacentu. Veškerý hluk způsobený řinčením jejich vybavení pohltila kakofonie džungle.

Harvath jim sebral zbraně a odtáhl je tak daleko od stezky, aby si jich nikdo nevšiml aspoň do svítání, které se naneštěstí rychle blížilo.

Vrátil se na stezku a pokračoval dál. Brzy nato našel, co hledal.

Hlídku stála čtyřicet metrů od něj. Zneškodnil ji stejně jako ty před ní a uklidil tělo. Mezi sebou a malým táborem už neviděl žádné další překážky.

Obkroužil tábor směrem k západu a napočítal tři stany z plachtoviny. Neviděl oheň. Byl to „studený“ tábor. Evidentně nechtěli přitahovat pozornost.

Několik chvil nedělal nic, jen naslouchal a snažil se vymyslet, ve kterém ze stanů by mohla být Deckerová. Kapky začaly dopadat víc ztěžka než předtím a on si uvědomil, že začalo pršet. Odněkud se ozvalo zadunění hromu. Když bude mít štěstí, bouře by mohla oddálit denní světlo a pomoci mu udržet rebely déle ve stanech.

Nebyla žádná logika, která by mu poradila, do kterého stanu se podívat nejdřív. Mohla být v kterémkoli. Rozhodl se postupovat zprava doleva.

Právě když se chystal vykročit z houští, něco zaujalo jeho pozornost.

Nastražený drát.

Začal pozpátku zjišťovat, kam drát vede. Bylo to primitivní, ale smrtící protipěchotní zařízení vyrobené připojením padákové šňůry k pojistce ručního granátu, který samotný byl připevněn ke kmeni stromu.

Harvathovi už nezbyly žádné světelné tyčinky. Nemohl past nijak označit. Opatrně šňůru překročil a vklouzl do tábora.

Prudký déšť svým šumem maskoval zvuky jeho pohybu tak dokonale, že je neslyšel ani on sám. Dovedl si představit, že člověk schovaný v plátěném stanu musí bubnování slyšet dvakrát hlasitěji.

Došel k prvnímu z nich a naslouchal, jak déšť buší do plátna. Jinak neslyšel vůbec nic.

Doplazil se opatrně ke vchodu, odhrnul jeden cíp a nakoukl dovnitř. Leželo tam šest vojáků. Všichni spali, pušky opřené vedle sebe. Tím se potvrdily dvě z jeho nejhorších obav.

První byla ta, že se střetli s něčím větším než jen hrstkou povstalců, co okrádají cestovatele o peníze. A druhá byla ta, kterou vyjádřil už tam

na silnici – že ať je pacientem kdokoliv, zdá se, že je to někdo, kdo nemůže do normální nemocnice.

Druhý stan ukrýval zásoby. Byla tu směsice těžších zbraní, cosi, co vypadalo jako bedna s protitankovými granáty, nějaká ta munice, potraviny a voda.

Už mu tedy zbýval poslední stan. V duchu už si dával dohromady únikovou cestu z tábora, zpátky na stezku a rychle k silnici. Cestou z tábora budou s Deckerovou muset být zvlášť opatrní, aby po cestě nezavadili o žádnou z nastražených pastí.

Přešel k poslednímu stanu, znovu zastavil a zaposlouchal se, ale bušící děšť nemilosrdně polykal všechny ostatní zvuky.

Zhluboka se nadechl, připravil si zbraň a odtáhl jeden cíp plachtoviny. Uvnitř si dva muži zavazovali boty, zatímco druzí dva spali. Ti dva, kteří byli vzhůru, okamžitě vzhledli k němu.

Střílet v brýlích pro noční vidění je mimořádně obtížné, zvláště když se u toho musíte pohybovat rychle.

Harvathův první výstřel byl příliš nízký a prošel muži hrdlem. Když provrátil hlavu jeho druhovi, otočil se zpátky a dorazil ho, stejně jako ty druhé dva, kteří dál spali.

Po Jessice Deckerové ani tom povstalcí, který ji odvedl ze silnice, nebylo nikde ani stopy.

6. KAPITOLA

K*de k čertu je?* Harvath se snažil přemýšlet. Zmizel zpátky mezi stromy a vložil do zbraně nový zásobník. Jestli ji ten voják neodvedl do tábořiště, tak kam? Hlouběji do džungle? Ale proč? Aby ji znásilnil? Aby ji zabil?

To nebylo možné. Potřebovali doktora a chystali se vzít si jeho, dokud Deckerová všechno neobrátila naruby. Takže kde byli teď? Kde měli pacienta? A proč nebyli v tom zatraceném táboře?

Uvažoval na plné obrátky. Proč byste drželi někoho, kdo je zraněný, mimo tábor? Proč byste vytvářeli celou samostatnou pozici, kterou bylo třeba opevnit a chránit? Trpěl snad pacient takovými muky, že svým druhům bránil ve spánku? Proto ho od nich oddělili? Anebo v tom bylo něco jiného?

Proč poskytovat někomu vlastní prostor? *Snad abyste ho izolovali?*

Polil ho chlad. Rád by z toho vinil déšť, ale věděl, že to není ten důvod. Po celou dobu si myslel, že pacient trpí zraněním z boje. Ale co když to tak vůbec nebylo? *Co když měl nějakou nemoc?*

Při tom pomyšlení se Harvathovi znovu rozběhl po zádech mráz. Nemoc v Kongu mohla znamenat celou spoustu věcí, a ani jedna z nich nebyla dobrá. Potřeboval najít Deckerovou a pak odtud museli sakra vypadnout.

Po vlastních stopách se vrátil přes nastraženou past a obkroužil tábor proti směru hodinových ručiček. Kdyby se neměl na pozoru před dalšími nastraženými šňůrami, nikdy by si nepovšiml úzké stezky vyšlapané kamsi hlouběji do džungle. Vydal se po ní, pohybuje se tak rychle, tiše a opatrně, jak dovedl. Ani ne za dvě minuty to našel. *Karanténní jednotka.*

Osamocený stan byl vztyčený na malé mýtině teprve nedávno vysekané v houští. Zevnitř prosvítalo světlo. Jak se blížil, začal slyšet hlasy. A také zvuky zvracení.

V mysli se mu usadilo jediné slovo. Začínalo na K a bylo velice nespisovné. Neměl nejmenší chuť postupovat blíž, než byl teď, ale neměl na vybranou. Deckerová je všechny dostala do zoufalé situace.

Zvedl brýle na noční vidění a dopřál svým očím chvíli na přizpůsobení. V dokonalém světě by si zvolil nějaké bezpečné místo, založil oheň u zadní stěny stanu a potom postupně zastřelil všechny, kdo by vyběhli ven, kromě Deckerové. Jenže tohle nebyl dokonalý svět a on si nemohl dovolit zburcovat ostatní rebely.

Napadlo ho použít hada, ale neměl čas, a zvláště pak chuť nějakého chytat. Mohl si jen představovat ten mejdan, který by si v takovém případě dokázal připravit pan Murphy. Tohle bude jedna z věcí, kterou bude nutno vyřídit pěkně postaru.

Harvath došel ke stanu zepředu, pevně sevřel zbraň v ruce a natáhl se k cípu plachtoviny.

Nestačil ho však ani odhrnout, když zevnitř vystřelila čísi ruka a pevně ho uchopila za zápěstí.

Harvath škulbl paži směrem dolů a vyvedl tak neviditelného protivníka z rovnováhy. Když se mu před očima objevila jeho hlava, Harvath zjistil, že má na obličejí kus látky proměněný v provizorní chirurgickou masku. Zdvihl pistoli, střelil muže do hlavy a postrčil ho zpátky do stanu.

Jeho mysl v okamžiku vstřebala celou scénu. Druhý, podobně maskovaný rebel se právě natahoval po pušce. Třetí na pušku nedosáhl, ale chopil se mačety. Harvath je oba zastřelil a dál se přibližoval ke svému cíli.

Nad lůžkem, drže sáček s infuzí nad nemocným pacientem – mužem s dlouhou jizvou napříč čelem – stál čtvrtý rebel. Byl to obrovský chlap, jenž neprojevil ani špetku strachu. Místo toho střelil po Harvathovi očima, které říkaly *Zabiju tě*, a připravil se, že začne křičet na poplach.

Harvath ho zasáhl dvěma střelami do prsou a přidal třetí do hlavy, která ho na místě složila k zemi. Rebel, který odvedl Deckerovou do džungle, nikde neviděl.

Zato sama doktorka seděla v zadní části stanu. Měla svázané ruce i nohy a kolem úst měla připevněný roubík.

Jelikož vyznával minimalizaci rádiové komunikace, seznámil Harvath Brity s hrstkou kódových výrazů, které by během pátrání mohl použít. Dohodli se, že pokud nenastane naprostá nouze, nebudou ho vyrušovat voláním. Harvath nyní vyslovil slovo, ze kterého poznají, že našel a získal doktorku Deckerovou. „Omaha,“ vyřkl do kostního mikrofonu.

Ash ho dvěma mlaskavými kliknutími informoval, že jeho zprávu dostal.

Harvath si přiložil ukazovák ke rtům, předklonil se a uvolnil jí roubík. Potom jí rozvázal ruce a nohy.

„Můžete se hýbat?“ zašeptal.

Deckerová přikývla.

„Fajn,“ odpověděl a pomohl jí vstát. „Kde je ten muž, co vás sem dovedl?“

„Nevím. Ptal se mě na nějaké zdravotnické vybavení a co máme v autech a potom odešel.“

Harvath se rychle spojil s týmem a vyzval ho, ať se má na pozoru. Pak ukázal na muže na lůžku a zeptal se: „Kdo je to?“

„Jejich velitel.“

„Co je mu?“

„Bez laboratorních testů to nedokážu říct. Může to být cokoliv. Může to být chřipka, ale taky žlutá zimnice.“

„Přežije to bez nemocnice?“

„Snad. Ale bez pořádné diagnózy nedokážu říct vůbec nic.“

Harvath zvedl Deckerové zdravotnickou brašnu a podal ji lékařce. „Pojďte přímo za mnou. Šlapejte přesně tam, kam já, a dělejte nahlup to, co vám řeknu. Nevydejte ani hlásek. Rozumíte mi?“

Znovu přikývla.

Zhasl lucerny a znovu si nasadil brýle pro noční vidění. Jakmile se jeho oči přizpůsobily přízračně zelenému obrazu, dovedl Deckerovou k přednímu vstupu do stanu.

Roztáhl jeho cípy a dopřál si chvíli na prohlídku po oblasti. Když se ujistil, že jsou v bezpečí, mávl rukou dopředu a poslal doktorku ven do deště.

Když byla pryč, Harvath se otočil a střelil velitele rebelů dvakrát do hlavy. *Žádné nedořešené záležitosti.*

Vložil do zbraně plný zásobník a vedl Deckerovou tudy, kudy přišel, dávaje velmi dobrý pozor na nastražené šňůry.

Byl tu ještě drobný problém těch minimálně sedmi, možná více zbývajících, po zuby ozbrojených povstaleckých vojáků.

Těch šest tam v táboře, pokud ještě spali, pro něj nemělo valný význam. Byl to však ten sedmý, ten, který velel mýtné stanici a který odvedl Deckero-vou, kdo mu dělal starosti. To byla jedna velikánská nedořešená záležitost, která mohla pro CARE nyní i v budoucnu představovat obrovský problém. Když ho nechají zmizet, rebelové z FRPI neustanou, dokud se jim nepomstí.

Už byli téměř na úrovni tábora, když se Harvathovo sluchátko probudilo k životu.

„Rebelové ví, že jste tam,“ oznámil mu Ash. „Koukejte odtam rychle zmizet.“

Harvath už se chystal zeptat, jak na to Britové přišli, když si vzpomněl, že Jambo sledoval povstaleckou komunikaci.

„Otočte auta a vraťte se o pět set metrů,“ nařídil Harvath. „Když se k vám bude chtít někdo dostat, budou muset vyrazit přímo po silnici.“

„Ale to platí i pro vás,“ připomněl mu Ash.

„Možná ne,“ odušil Harvath. „Pospěšte si. Budeme se tam snažit dostat co nejdříve.“

Ukončil hovor a nasadil rychlé tempo. Když se blížili k protipěchotní pasti, na kterou předtím narazil, zase zpomalil. Nemohl předtím označit její polohu, a tak mu teď chvíli zabralo, než ji našel. Jakmile se mu to povedlo, podržel pojistku na místě, zatímco Deckerová přerázla šňůru, která sloužila jako nástražné zařízení.

Napadlo ho hodit granát do stanu, jenž sloužil rebelům jako sklad zásob, ale odmítl tu myšlenku dřív, než ji stihl rozvinout. Neměli tušení, kolik rebelů se k nim blíží. A on měl jen jediný granát. Bude lepší využít ho nějak lépe.

Když obcházeli tábořiště, uviděl Harvath, jak se rebelové, kteří předtím klidně spali, trousí ze stanu ven. Měl na své straně neproniknutelnost džun-

gle a tmu, a tak zastavil – jen na tak dlouho, aby stihl dvakrát vystřelit. Obě kulky zasáhly cíl a další dva rebelové se skáceli k zemi.

V době, kdy si toho všimli jejich druhové, už byli Harvath a Deckerová na cestě k autům. To však vojákům nezabránilo v divoké palbě do džungle, kde předpokládali pohyb nepřátel.

Nastal chaos, což byl přesně ten stav, do nějž chtěl Harvath nepřítele přivést. Čím budou zmatenější, čím nejistější a vystresovanější, tím lépe pro něj. Lidé vyvedení z rovnováhy nedokážou produktivně přemýšlet a dělají chyby.

To byl také důvod, proč při výcviku Navy SEALs zažil spánkovou deprivaci a stres až na hranici zhroucení. Nikdy nedovol, aby se selhání stalo možností. Přízpůsob se a překonej to.

Když konečně vykročili z podrostu a připojili se na stezku, jež vedla k silnici, Harvath uslyšel, že se rebelové blíží. Neměli s Deckerovou dostatečný náskok. Potřebovali ho zvětšit.

U prvního chemického světýlka proto nechal Deckerovou pokračovat dál. Popadl jeden z AK-47, které tu ukryl, otočil se a začal střílet směrem k rebelům.

Vyprázdnil první z dvojice zásobníků přilepených k sobě, obrátil ho a připojil ke zbrani ten druhý. Vyslal střely přímo po stezce a pak ještě zhoupł zbraní ze strany na stranu v naději, že zasáhne kohokoli, kdo by se snad snažil uskočit stranou. Jakmile mu došlo střelivo, rozběhl se za Deckerovou.

Jeho tah jim získal dalších dvacet vteřin náskoku. Totéž udělal s dalším schovaným Kalašnikovem i s tím dalším. Nevěděl přitom, jestli se mu podařilo zasáhnout někoho z mužů, kteří je pronásledovali. Vyprázdnil zásobníky a běžet dál. To byl jeho systém barikád.

Zatímco hustá džungle mu zajišťovala utajení, na stezce se příliš dobře krýt nedalo. Když se přiblížili k poslední AK-47, ocitl se Harvath před rozhodnutím.

Budou teď nějakých padesát metrů od silnice. Snažit se pohybovat džunglí souběžně se silnicí, aby se pak bezpečně vynořili někde v blízkosti Land

Cruiserů, je neskutečně zpomalí. Měli by tedy džungli opustit a pokusit se silnici přeběhnout, anebo by tu měl Harvath zůstat na hlídce a nechat Deckerovou, aby běžela k autům sama?

Počítal. Měl dva plně nabitě zásobníky do Glocku vedle toho, co mu ještě zbývalo ve zbrani, plus dva zásobníky u poslední automatické pušky. K tomu jeden ruční granát. Ten mu však bude něco platný, jen když budou vojáci postupovat ve skupině. Jestli jsou roztroušení v džungli, bude daleko méně účinný.

A kde byl jeden granát, tam jich bude víc. Jakmile se k němu začnou přibližovat, co jim zabrání je použít na něj? Jestli bude na silnici čistý vzduch, rozhodl se, že bude stát za to risknout to s Deckerovou tudy. Vždycky se mohou vrhnout zpátky do džungle, když to nepůjde jinak. Použije poslední AK k tomu, aby jim získal pár drahocenných vteřin navíc.

Doběhli k poslední značce lapající po dechu. Harvath se vrhl po zbrani, ale nebyla tam.

7. KAPITOLA

Ten muž se zmocnil Deckerové dříve, než ji Harvath stačil varovat. Byl to onen konžský povstalec, který ji předtím odtáhl do džungle. Stál za ní, levou ruku ovinutou kolem jejího hrdla. Pravou rukou svíral rukojeť své AK-47. Prst měl ovinutý kolem spouště. Ústí hlavně bylo přitisknuté k doktorčiným zádům. Druhá AK-47 se muži houpala na rameni.

Harvath počítal možnosti. Ani jedna nebyla dobrá. Na výstřel neměl dost prostoru. Jediné, co mohl dělat, bylo zachránit sám sebe. Zvedl Glock a do mysli se mu vrátilo ono velice nespisovné slovo na K.

„Odhoď zbraň!“ nařídil rebel. „Odhoď zbraň! Zabiju tu ženu! Zabiju ji!“

Deckerové tvář byla zkroucená do masky strachu. Oči měla upřené na Harvatha v němě úpěnlivé prosbě, aby ji nenechal zemřít.

„Jestli ji zabiješ, tak *já* zabiju tebe. Rozumíš mi?“

„Odhoď zbraň! Zabiju ji! Zabiju ji *hned*!“ řval voják.

Harvath pohnul zbraní. Snažil se co nejpřesněji zamířit. „Budu počítat do deseti. Jestli ji nepustíš, zabiju tě.“

„Prosím,“ zakvílela Deckerová.

„Nehýbejte se,“ varoval ji Harvath.

„Zabiju ji!“

Harvath mu nevěnoval pozornost. „Jedna. Dvě. Tři–“

Kulka z Mickovy utlumené zbraně vstoupila do rebelovy lebky těsně za levým uchem. Bylo to, jako když se vypne jistič. Okamžitá tma. Ten muž byl mrtvý dřív, než jeho tělo dopadlo na zem.

Deckerová, která neviděla, jak Brit vystoupil ze stínů za jejími zády a připravil se na výstřel, neměla ponětí, co se kolem ní děje. Věděla jen, že ten chlap tam byl, že se jeho tělo těsně tisklo k jejímu, a teď byl pryč.

Když se otočila a spatřila muže s brýlemi pro noční vidění a stejným hlasem aktivovaným kostním mikrofonom na uchu jako Harvath, dala si dvě

a dvě dohromady. Nemohla však mluvit, i kdyby snad věděla, co má říct. Rychle se jí zmocňoval šok.

V tu chvíli už všude kolem nich prskaly a svištěly střely od rebelů, kteří se blížili po stezce. Zakusovaly se do vegetace a drtily ji.

„Je čas jít,“ nařídil Harvath.

Mick mu podal vojákovu AK-47 a nechal si zbraň s dvojitým zásobníkem převázaným lepicí páskou. „Vy jděte,“ křikl. „Já se postarám o ně.“

Harvath ho obdařil zvednutým palcem a dal se s Deckerovou na co nejrychlejší ústup k silnici.

Pět metrů od konce stezky ji srazil k zemi a zalehl ji svým tělem.

I přes střelbu Kalašnikovů v jejich zádech se dalo rozeznat dunění těžké zbraně obsluhované několika lidmi. Znělo to jako kulomet ráže .50 a přicházelo to od silnice.

Nejdříve si Harvath pomyslel, že rebelové zbraň přivezli, aby dostali jeho. Pak ale zaslechl z vysílačky Ashe a Gorilí komando, kteří hlásili, že jsou v pasti a pod silnou palbou.

Slezl z Deckerové, zvedl Kalašnikov a zeptal se: „Umíte s tím zacházet?“

Chvíli na něj nepřítomně civěla, než přikývla.

„Dobře.“ Pomohl jí posadit se zády ke stromu, čelem tam, odkud právě přišli. „Když uvidíte přicházet po cestě kohokoli jiného než Micka, zastřelíte ho. Rozumíte mi?“

Když znovu přikývla, důkladně zkontroloval, jestli je náboj v komoře, podal jí zbraň a vydal se k silnici.

Střelba z padesátky přicházela v krátkých dávkách přerušovaných dlouhými pauzami. Znělo to, jako by se střelec buď snažil šetřit municí, nebo měl nějaké potíže. Jestli šlo o mechanickou záležitost, nebo nemohl zaměřit cíl, to Harvatha příliš nezajímalo. Měl v plánu využít ty odmlky ve svůj prospěch.

Na konci stezky se zahleděl k silnici a uviděl ho – improvizované bojové vozidlo, obvykleji označované jako „technické“. Byl to pickup v maskovací hnědozelené barvě s kulometem ráže .50 připevněným na korbě a náhradními kanystry s benzinem u zadních dveří. Vzadu vedle střelce stáli ještě

dva rebelové, další dva seděli v kabině. Stáli zhruba na stejném místě, kde zastavil LC1, když je rebelové ráno zastavili.

Střelec vypustil další dávku kulek a Harvath ihned pochopil, proč auto stojí na místě a nepřibližuje se k Land Cruiserům.

Z této vzdálenosti nejenže jejich zbraň byla vysoce přesná a smrtící, ale současně byli bezpečně mimo dostřel všeho, co na ně mohli použít Ash a jeho muži. Byla to velice jednostranná bitva. To se Harvath chystal změnit.

Přikrčil se a připravil. Jakmile začali znovu střílet, vyskočil a rozběhl se na silnici.

V životě bylo několik věcí, u nichž se blízkost dala považovat za úspěch. Třeba podkovy. Anebo ruční granáty. Harvath vytáhl pojistku a poslal granát vysokým, vzletným obloukem k vozidlu. Docela by mu stačilo, kdyby granát přistál kdekoli poblíž pickupu. Jeho muška však byla perfektní a granát přistál přímo na korbě.

Dopadl na ni se zařinčením, a *nevybuchl*. Tentokrát Harvath na velice nespisovné slovo na K nejen pomyslel, ale také ho vyslovil.

Všichni tři rebelové stojící na korbě se jako jeden muž otočili, dva z nich s útočnými puškami v rukou. První, čeho si všimli, byl Harvath stojící uprostřed silnice. Nato se podívali dolů k nohám a uviděli granát. Který v tu chvíli konečně vybuchl.

Celý pickup i se svým osazenstvem a bednami munice explodoval v jedné mohutné ohnivé kouli.

Součástky a kusy všeho možného se rozletěly do všech stran. Ještě než některé z nich přistály na zemi, uslyšel Harvath z vysílačky jásot Ashe a Gorilího komanda.

Zatímco na planoucím vraku syčely dešťové kapky, vydal se Harvath zpátky do džungle pro Deckerovou. Mick už byl s ní. Po stezce přišli jen tři zbývající rebelové, a on je zastřelil.

Nabídl, že Harvatha doprovodí zpátky do tábořiště, aby se přesvědčili, jestli ještě někdo nezbyl, Harvath to však odmítl mávnutím ruky. Zabili všechny, kdo viděli jejich auta a název organizace. Nemělo cenu dál pokoušet štěstí. Nejlepší možný postup bylo dostat se co nejdál od toho, co se tu stalo. Co nejdál.

Harvath pomohl Deckerové na nohy, přehodil si AK přes rameno a došel s ní zpátky k silnici. Mick šel za nimi a pozorně kontroloval, co se děje vzadu, jen pro jistotu, aby je snad někdo nepřekvapil.

Kdyby na to byla vhodná chvíle, Harvath by si to s Deckerovou moc rád vyříkal. Ale momentálně si nepřál nic jiného než nasednout do Land Cruiseru a vyrazit. Všichni byli vyčerpaní a promočení na kost. Dal by měsíční plat za horkou sprchu, pár lahví piva a suchou postel.

Od tohoto skromného luxusu ho však dělilo ještě mnoho hodin. A hodiny se na místě jako Kongo mohly snadno proměnit v celé věky, zvlášť díky faktu, že tu nejriskantnější část úkolu měli ještě před sebou.

8. KAPITOLA

ŽENEVA, ŠVÝCARSKO

Pierre Damien seděl na terase svého luxusního bytu na Quai du Mont-Blanc a kochal se výhledem. V tuto roční dobu bylo jezero zvlášť nádherné. V řádu okamžiků se nebe dovedlo změnit ze safírového v ocelově šedé. V místě, kde jezero opouštěla Rhôna, jedna z nejslavnějších atrakcí tohoto města, fontána Jet d'Eau, chrlila mohutný vodní sloup takřka sto padesát metrů nad hladinu. Byla silná, falická. Pro Damiena reprezentovala plodnost, kterou pociťoval, i nyní po šedesátce.

Život k němu byl laskavý. Svět k němu byl laskavý. A on měl v úmyslu mu jeho laskavost oplatit.

V hedvábném županu od Guccioho a kožených pantoflích usrkával z šálku espresa a přemítal, které z pěti novin vyskládaných na starožitném stolku si má vybrat jako první. *To počká*, rozhodl se pak. Na dnešním ránu bylo něco, co nedokázal přesně pojmenovat. Něco, co měl chuť si vychutnávat o chvilku déle než obvykle.

Zavřel oči a pocítil chladný větřík, který vál na jezerem. Dole pod sebou slyšel hluk dopravy, ucítil jemný závan cigaretového kouře od kteréhosi nespátrného souseda na nespátrné terase, který si vyšel ven zakouřit.

Ten pach ho obtěžoval. Nejen svou štiplavostí, ale zejména tou dočtěstností, kterou zastupoval. Damien kouřením opovrhoval. Byl to špinavý, sobecký zlovyk, který nezávan zasahoval do životů všech ostatních. Kuřáci beztréstně pohazovali na chodníky a ulice páchnoucí nedopalky, jako by jim snad společnost udělila nějaké zvláštní povolení, které z nich činilo privilegovanou třídu, co si může dělat binec, jak se jí zlíbí. *Ne-chutné.*

Otevřel oči, připravený poddat se jedné ze svých nálad, když mu vzal vítr z plachet pohled na zjevení stojící u otevřených francouzských dveří na terasu. „Tady nemůžeš chodit ven takhle,“ zazubil se na ni.

Mladá žena si přivinula prostěradlo k nahému tělu. „A proč ne?“

„Sousedí, členové představenstva, paparazzi s dlouhými objektivy.“

„Tak za mnou pojď dovnitř,“ odvětila, opětujíc jeho úsměv.

„Budu potřebovat ještě jedno espresso.“

Žena ignorovala jeho varování, směle vykročila na terasu a došla k němu.

Byl to pohledný muž. Opálený, s chytrými očima a dokonalým vkusem. Spala s muži, kterým chyběla jeho energie, přestože nebyli ani ze třetiny staří jako on. Zajela mu prsty do hustých šedých vlasů, předklonila se a přitiskla rty k jeho ústům. Čekala, bude-li pozvání jejího polibku přijato.

„Nemůžu,“ řekl. „Vezmi si župan a pojď ke mně. Jeffery nám přinese snídani ven.“

„Nechci snídani,“ namítla s úsměvem. „Chci tebe.“

Usmál se na ni. „Za půl hodiny musím jít. Zazvoň na Jefferyho. Posnídej se mnou.“

Z Jefferyho měla vždycky nepříjemný pocit, ale nasadila hraně trucovitý výraz, odtáhla se od Pierra a odešla dovnitř udělat, oč ji požádal.

Když odcházela, Damien ji sledoval. Houpání jejích boků. Křivky jejího těla. Záplava dlouhých kaštanových vlasů na bělostném prostěradle. Byla to úchvatná žena. Nebýt toho, že ulovil on ji, musel by si snad říkat, že je až příliš úžasná, než aby to byla pravda. Ano, život byl k němu neuvěřitelně laskavý.

Vrátila se v županu, který odhaleným dekoltem ještě zvyšoval její půvab. Na okamžik se ho zmocnilo pokušení zrušit dopolední program a vrátit se s ní do postele. Pak se však zhmotnil Jeffery se snídání a na terase opět zavládla realita.

Prolistoval si papíry, snědl plátek toustového chleba s vajíčkem naměkko, načež ji políbil na čelo a odešel se dovnitř obléknout. Věděl, že kdyby se jejich rty znovu setkaly, už by se od ní nedokázal odtrhnout.

Když vykročil z haly, černý sedan Mercedes už na něj čekal. Ochranka se rozdělila mezi něj a druhé auto. Rána v Ženevě byla vždycky stejná.

Dívka se opřela o chladné kovové zábradlí a přihlížela, jak auta odjíždějí. Než dorazila k vedlejšímu bloku, zacinkal jí telefon. Věděla, od koho zpráva je, aniž by se musela podívat.

S pohledem upřeným na okolní budovy si pokoušela představit, kde asi je. Neptala se ho. Ne že by jí to řekl. Tak to prostě ve špionáži nechodilo. Všechno se rozdělovalo na jednotlivé úseky – jako přepážky na velké lodi.

Vytáhla telefon z kapsy županu. Chtěl se s ní setkat. Teď, ještě než odejde do práce. První zprávu následovala druhá s adresou. Zнала to tam. Bylo to po cestě k ní do kanceláře. Už se tam jednou setkali.

Smazala obě zprávy a vrátila se dovnitř, aby se osprchovala. Osušila se a pečlivě si zvolila, co si vezme na sebe. Bentzi měl rád modrou.

Po odchodu z bytu se vydala po trase, která by odhalila případné sledování, přesně jak ji učili. Dopřála si dost času, aby se ujistila, že jí není nikdo v patách.

Vytvořila si takový návyk, že denně obměňovala cestu do práce. Nezáleželo na tom, jestli šla od Pierra, což se stávalo čím dál častěji, nebo ze svého malého bytu v blízkosti univerzity ve čtvrti Plainpalais. Kdyby se kdokoli chystal ji přepadnout, měl by velké potíže vybrat si k tomu správné místo.

Nejrychlejším prostředkem na místo schůzky by byla tramvaj, ale ona se místo toho rozhodla jít pěšky. Snažila se zabránit nevyhnutelnému.

Café de la Gare byla pařížská brasserie ve stylu počátku 20. století v maličkém hotelu Montbrillant. Ležela na klidném nároží s výhledem na zadní vchod na vlakové nádraží.

Až docela vzadu v kavárně pod stropem z barevného skla seděl její nadřízený, Ben Zion „Bentzi“ Mordechai. Předstíral, že si čte noviny, a sledoval přitom přicházet a odcházet místní štamgasty.

Mordechai byl naprosto všední člověk. Nebyl velký ani malý, nebyl pohledný ani nehezky. Prostě jen *byl*. To byl jeho dar. To, a jeho nekonečná prohnalost.

Jediné, co na něm bylo pozoruhodné, pokud se to tak dalo nazvat, byly jeho ruce. Jednou ho zajali a mučili a zlámali mu všechny prsty. Jeho ruce byly proto lehce znetvořené. Pokud bylo „správné“ počasí a on byl vyčer-

paný nebo dehydratovaný, kroutily se mu prsty do bolestného spletnce, jenž připomínal kořeny sukovitého stromu. Dnešek k těm dnům našťestí nepatřil.

Nyní, když se k němu přiblížila, odložil noviny na stolek, usmál se a vstal. „Lenko,“ oslovil ji krycím jménem a políbil ji na obě tváře. „Oblékla ses do modré kvůli mně?“

„Ne,“ zalhala. „Byly to jediné čisté šaty, co mi u Pierra zbyly.“

Znal ji až příliš dobře. Lhala mu, ale on si zachoval úsměv a pominul to. Zavolal číšníka, pokynul jí, aby se posadila, a objednali si. Chtěla jen kávu. On si poručil tradiční švýcarské müsli a karafu neperlivé vody.

„Cestou nebyly žádné potíže?“ zeptal se, jakmile číšník odešel.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Doufám, že jsi nečekal dlouho.“

Věděla, že čekal, ale on to opět pominul. „Viš, proč jsem se s tebou chtěl setkat.“

„Protože jsem ti chyběla,“ pronesla a hravě ho uchopila za předloktí, „a chtěl jsi mě vidět.“

„Nech toho,“ zarazil ji Mordechai a setřásl její ruku. „Poslední dobou jsem tě viděl až příliš často.“

Byl z ní zklamaný a jeho výtka ji zabořila.

„Problém, Heleno,“ oslovil ji teď pravým křestním jménem, „je v tom, že od tebe nemám vůbec žádné zprávy.“

„Jsem takhle blízko,“ prohlásila a přiblížila k sobě palec a ukazovák. „Potřebuju jen víc času.“

„Tvůj čas vypršel. Odvoláme tě zpátky do Tel Avivu.“

Mladá žena byla ohromena. „Odvoláte mě?“ zopakovala. „To nemůžete myslet vážně.“

„Nevypadám snad dost vážně?“

„Ty žárliš, Bentzi? O to tady jde?“

„Nech toho.“

„Čeho?“

„Tohle není hra, Heleno,“ odsekl.

„A kdo říká, že je?“

„Necháváš mě čekat, vezmeš si modré šaty, flirtuješ se mnou. Já tě znám.“

Pod jeho pronikavým pohledem začala pozvolna vadnout. „Vůbec mě neznáš,“ odpověděla a zaklonila se v židli ve snaze vytvořit si určitý odstup.

„Našel jsem tě. Vycvičil jsem tě. *Znám* tě.“

„Můj Bože, ty opravdu *žárliš*. Jak je to možné? To *tys* mě poslal za Pierrem. *Tys* mi řekl, ať udělám všechno, co bude nutné. Oba jsme věděli, co to znamená.“

„Tím se nemění fakta. Měla jsi času víc než dost. Stahujeme tě z té operace.“

„Teď vím, že mi lžeš. Tuhle operaci nemůžete jen tak zahodit. Je příliš důležitá.“

„Neřekl jsem, že rušíme operaci,“ odvětil Mordechai, jakmile odešel číšník, který jim přinesl objednávku. „Řekl jsem, že tě z ní stahujeme.“

„A potom co? Použiješ jinou agentku a budeš doufat, že bude mít víc štěstí?“

Izraelec se zhluboka nadechl a přikývl. „Pokud se nezamiluje do cíle, tak ano.“

Jeho obvinění řálo do živého. Nemohla ho nechat bez odpovědi. „Tohle je odporné.“

„Skutečně?“ odvětil Mordechai, položil před ni tablet a vyzval ji, ať si prolistuje fotografie.

Samozřejmě že ji sledovali. Překvapivé na tom bylo, že byla pod dozorem, i když právě nebyla s Pierrem.

„Ty fotky dokazují jen to, že jsem dělala všechno, cos mi nařídil.“

„Kdybys dělala *všechno*,“ namítl, „nevedli bychom tenhle rozhovor.“

„Kruci, Bentzi, tohle není fér.“

„Nejde o to, co je *fér*. Je fér, že Arabové mají ropu a my máme kamení? Je fér, že jsme jediný národ na zeměkouli, který musí bojovat a vítězit den co den, jen aby přežil? Je něco z toho fér?“

„Teď se snažíš zpochybnit mou oddanost Izraeli?“

Mordechai ji přerušil. „Nehraj si se mnou, Heleno. Ty i já dobře víme, jak je to s tvou věrností. Nikdy jsem s tím neměl problém. Dokud jsi plnila rozkazy.“